

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. december 20.
(vasárnap)
családi karácsony**

Takaró János

AZ ÉLET KENYERE

Énekek: 323,6; 326,2.4-5; 328

Alapige: János 6,32-35

„Jézus pedig így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az Isten kenyeré a mennyből száll le, és életet ad a világnak.” Erre ezt mondták neki: „Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hadd adjunk hálát neked először is ezekért az apró életekért, gyermekekért, fiatalokért. Köszönjük, hogy így, előtted, közösségben örvendezhetünk, és ők is ilyen örömmel készülhettek. Köszönjük azt, hogy te az örömnél, boldogságnál is Istene vagy, aki számunkra elkészíted és lehetővé teszed ezeket a pillanatokot. Áldunk és magasztalunk érte. Köszönjük azt is, hogy az Úr Jézus elmondta magáról, hogy gyermekek szája által is dicsőséget szerez a te neved, olyan jó ezt megtapasztalni, hálát adunk neked érte.

Köszönjük, hogy ilyen nagy néped van Pasaréten. Köszönjük, hogy ebben a gyülekezetben is megmutatod kegyelmedet azáltal, hogy családokat hívsz el és gyermekeken keresztül mutatod meg nekünk, felnőtteknek is, hogy milyen lehet hittől beléd kapaszkodni, téged szeretni és neked énekelni. Köszönjük neked, hogy ezt megtapasztalhattuk ma is.

Áldunk és magasztalunk téged, hogy elküldted az Úr Jézus Krisztust és ezért, van miről énekelnünk, van miért hálát adnunk, van lehetőségünk téged megismerni, és megkapni az örök életet.

Kérünk, hogy a mai napon hadd legyen számunkra ez még világosabban valóság! Hadd legyen a miénk az a gazdagság, amit te készítettél el, az az ajándék, amit te akarsz nekünk odaadni! Kérünk azért, hogy szabadítsd fel most kezeinket és szívünket, hogy meg tudjuk ragadni azt az ajándékot, amit elkészítettél gyermeknek, felnőttnek egyaránt. Add, hogy így tudjuk hallgatni az igét, így tudjunk terád figyelni a mai napon!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek! Jó volt hallgatni a bizonyágtételt a gyermekek szájából, ahogy elmondták az Úr Jézus különböző méltóságjelzőit és neveit. Elmondták, hogy miért jött és mit csinált, és azt is, hogy hogyan cselekszik az ember életében: Az, hogy Jézus eljött karácsonykor, azt jelenti, hogy Isten velünk van, itt van, közel van, elérhető, megismerhető és megközelíthető. Ez korábban nem volt így.

Ezt abban is észrevehetjük, hogy a különböző kultúrák több 1000 évnyi emberi ismerete és próbálkozása arra, hogy Istent megismerje, egészen különböző, lelki képzetekké vált. És sokan sokfelé Istent nem úgy ismerik, nem annak ismerik, mint akinek Ő igazából kijelentette magát. És ezért olyan jó, hogy mi, keresztyének, találkozhatunk az igaz, a valódi és a megismerhető Istennel.

Sokszor a gyermekeknek talán nehéz elmondani olyan fogalmakat, amelyekkel a felnőttek is birkóznak: mit jelent az, hogy az Isten mindenható vagy mindenütt jelen van. Ezeket felnőtt fejjel is nehéz megfogni, mert emberek vagyunk, olyan lények, akik azt szoktuk meg, hogy mindennek eleje és vége van, hogy minden adott keretek között valósul meg, és éppen ezért az örök Istenről nagyon nehéz gondolkodnunk.

Éppen ezért olyan jó, hogy Isten emberré lett. Elküldte az Úr Jézus Krisztust, akit a gyermekek is könnyedén megismerhetnek a bibliai történeteken keresztül, melyek Jézus földi életéről és útjáról szólnak. De nemcsak Jézus személyét ismerhetik meg, hanem rajta keresztül azt is, hogy milyen az egy, igaz, örök Isten. Az Úr Jézusról való bizonyágtétel, és az Ő nevéről való tanulás, személyének megismerése az útja annak, hogy megismerjük Istent, hogy ezt a szót meg tudjuk tölteni keresztyén tartalommal.

Mai igénkben Jézus arról beszél, hogy miért jött, mi annak az Istennek az akarata, aki elküldte Őt a földre, hogy emberré legyen, hogy megismerhető legyen, hogy most, ebben a templomban erről szó lehessen.

Azt mondja el, hogy Isten mennyei kenyeret küldött, éltető erőt, életet adó erőt azok számára, akik Őbenne hisznek, és akik Őhöz jönnék és kérnek. Vagyis Jézus azért jött, hogy adjon valamit, ami nem földi, nem olyan, ami itt önmagunk számára előállítható, kitermelhető, megszerezhető, kiérdemelhető, megvehető, hanem valamit, ami alapvetően mennyei, ami alapvetően nem emberi, hanem isteni. Életet. Olyan életet, ami örök.

Ez az a kincs, ami ma nagyon sokaknak nem kell. De ez az a kincs, ami keresztyéneknek, nekünk, igenis kell. Sőt, ez az, ami meghatároz minket, ez az, ami mássá tesz minket, különbözővé. Ez az, ami megváltoztatja az értékrendünket, a gondolkodásunkat, a reménységeinket (azt, hogy mit várunk és mit nem várunk), azt, hogy honnan van erőnk (és miért tudunk küzdeni ott, ahol mások nem tudnak). Az örök életnek a reménysége – sőt, az a felől való meggyőződés, hogy ez bizonyosan a mienk lesz – teszi a hívőket igazán olyaná, amilyenek. Nem lehet túl korán elkezdeni erről beszélni gyermekeinknek.

Jézus azt mondta egy helyen, hogy „*engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket*” (Lk 18,16), hogy megáldja őket, hogy megismerhessék ők is Jézust. Köszönöm mindenkinek, aki elhozta ide ma a gyermekét. És köszönöm a szülőknek, hogy elküldik vasárnap istentiszteletre, hogy beíratják hittanra gyermekeiket, és mindezzel Isten közelébe engedik. Tegyük is! Szeretnék bátorítani mindenkit rá, hogy tegye, tartson ki a döntés mellett. Ismertessük meg a gyermekeinkkel az Úr Jézus Krisztust!

Ennek a történetnek, amiből egy részletet olvastam fel, egy másik érdekessége az, hogy Jézushoz azért jöttek sokan, mert egyszer megszaporította a kenyeret és a halat. Akik ezt megtapasztalták, jöttek hozzá, mert azt gondolták magukban: ez az ember meg fogja oldani a gondjainkat. Van hatalma rá, hogy megoldja a problémáinkat, hogy mindig adjon majd, ha szükségünk lesz rá. És Jézus itt ezt visszautasítja: azt mondja, hogy nem látjátok, hogy nem azért jöttem, hogy minden fizikai szükségleteteket betöltssem? Azért jöttem, hogy a lelkit töltssem be. Azért jöttem, hogy a lelki kérdésekre, a lelki krízisre adjak választ.

És ezzel nem azt akarom mondani, hogy ne forduljunk Istenhez minden problémánkkal. Nagyon is forduljunk. A gyermekek is egészen nyugodtan imádkozzanak Istenhez a családjukért, a barátaikért, a betegekért, vagy amikor Isten Igéjét próbálják verseken, énekeken keresztül elmondani, hogy az jól sikerüljön. Ó, dehogynem! Vigyük minden nehezünket az Úr elé. Az egyetemistáknak, a fiataloknak is, akik itt vannak, mondom, hogy nyugodtan imádkozzanak azért, hogy sikerüljön jól a ZH, a vizsga, stb. A felnőtteknek, hogy a munkahely megmaradjon, hogy a különböző konfliktusokban tudjunk szeretettel bánni egymással, tanuljunk meg megbocsátani... Ó, annyi mindenért lehet imádkozni, ami erre a földi életre vo-

natkozik, és kérni az Úrtól, és jól is van így. Kérjük, és vigyük az Úr elé! Vigyük az Úr elé a gyerekeinket, az ő fizikai-lelki épségüket, előmenetelüket! Ezekért mi magunk is sokat tehetünk, de a legtöbb, amit tehetünk, és az egyik legfontosabb, hogy mindig az Isten elé vigyük őket.

Jézus azt akarja elmondani, hogy mégsem ezért jött. Nem azért jött, hogy ezeket elsőrendűen nekünk mindenkor és minden pillanatban megoldja. Nem azért jött, hogy megmentsen minket minden nehézségtől, minden betegségtől.

Amikor ott járt 2000 évvel ezelőtt Izráel területén, nem gyógyított meg minden beteget, nem tette rendbe a szociális problémákat, nem úzta ki a Római birodalmat, és nem állította helyre az országot, nem hozott politikai függetlenséget. Nem ezért jött.

Ma is sok mindent várnak a keresztyénektől, ami más, mint amiért itt vagyunk. Sokan várták volna az egyházunktól is, hogy részt vegyen a maszszív megoldásában a menekültkrízisnek. Nem ezért vagyunk itt. Ami nem azt jelenti, hogy keresztyén emberként nem vagyunk érzékenyek az emberi nyomorúságra, szenvedésre és elesettségre. Dehogynem. Jézus is az volt. De nem ezért vagyunk itt, és nem ettől vagyunk hitelesek. Hanem attól, hogy beszélünk-e arról az örök életről, amit itt a földön Jézus nélkül lehetetlenség megkapni. Jézus azért jött, hogy az embereket összekösse Istennel, hogy azt az Istent, akit nem tudnak megismerni, megismerhessék, hogy azt az Istent, akit nem lehet megközelíteni, megközelíthessék. Azért jött Jézus, hogy életet adjon a mennyből ide, a földre.

Hogyan adja ezt az életet? Úgy, hogy az emberben egyszer csak megjelenik egyfajta éhség és szomjúság. Azt olvastam fel az Igéből: *„Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.”* Azt hiszem a gyerekek is tudják, meg a felnőttek is, hogy ha hiszünk Jézusban, ha nem, attól még megszomjazunk és megéhezünk. Enni és inni kell – nem erről szól ez az ige. Hanem arról, hogy az emberekben, sokakban megszületik egyszer csak egy lelki éhség és szomjúság: korábban nem vágytam az örökkévalóra, de egyszer csak valamiért vágnyi kezdek valamire, ami túlmutat rajtam. Túlmutat a földi, kézzelfogható, megtapasztalható valóságon, valamire, ami örök, valamire, ami mennyei, valamire, ami igaz, valamire, ami szent, valamire, ami nem olyan törött és sebzett, mint a mi emberi életünk. Az emberben megszületik a lelki éhség. Van, amikor már kisgyerekkorban, de van, hogy csak sokkal később, amikor az ember kijózanodik az élet örömeiből, amikor az embert nem köti le annyira már a hétköznapi életének a problémája, gondja, terhe, hogy az teljességgel kitöltené az életét, akkor egyszer csak megszületik benne a vágy valami lelkire, valami tökéletesre, valami szentre, valami örökre.

És ma nagyon sokan ábrándultak már ki egyszerűen az életből úgy, hogy keressenek valami lelkit. Keressenek valamit, ami túlmutat azon, ami a $2+2=4$, valamit, ami mennyei. És sokan rossz helyen keresik. Nagyon sokan keresik rossz helyen. Keresik különböző ezotériában, vagy mindenféle misztikus úton saját magukban, nagyon sokan fordulnak befelé, hogy egyfajta meditáción keresztül, egyfajta belső önismereten keresztül lelki békét, harmóniát és esetleg valami örök világmozgató erővel kapcsolatot találjanak.

Nagyon sokan keresik másban az örököt. Keresik a szerelemben, keresik a családokban, a generációkban, a továbbélésen keresztül: továbbadjuk az értékeinket, ők pedig majd még tovább adják, és így valami fennmarad az emlékezet által, valami örökkévalóvá válik, és van benne egy kedves romantika, hogy így az élet megmarad és fennmarad.

De Jézus azt mondja, hogy „*én vagyok az élet kenyere*”, az az örök élet, amelyik minőségi, és amelyiket érdemes kérni és várni. Így szeretnék ma két dolgot mondani aszerint, hogy hogyan ülünk itt.

Vannak, akik már ismerik az Úr Jézus Krisztust így, mint aki az élet kenyere, mint akiből az örök élet fakad, és akik már megelégtettek. Akik már voltak éhezők és szomjúhozók, és hittek Jézusban, és többé nem éheznek, és nem szomjúhoznak másra. Most azokhoz szólok, akik így keresztyén testvéreim itt. Nekünk ez a mai alkalom ünnepnap: ünnepelhetjük azt, hogy örök reménységünk van, és hogy az életünk egy olyan irányba halad, ami a lehető legjobb jó beteljesedése felé halad. Mi ünnepelhetünk, mert bármilyen nehézséget élünk át itt a földön, biztos jövő felé megyünk, egy olyan biztos jövő felé, amiben nem lesz betegség, amiben nem lesz nyomorúság, amiben nem lesz halál: örök élet felé megyünk.

Keresztyének, adventben és karácsonykor ünnepelhetjük, hogy az Isten közel jött, hogy megismerhettük, és hogy ez az ismeret számunkra gazdagság. Adjon ez erőt a hétköznapi harcokhoz, adjon ez erőt a terhek hordozásához, és adjon ez okot arra, hogy örüljünk, mert minden okunk megvan rá. Mert olyan ígéretünk van és olyan gazdagságunk, ami nem elveszhető és nem elveszíthető. Aki az Úr Jézus Krisztusban hisz, annak olyan biztos, hogy örök élete van, mint amilyen biztos, hogy Jézus a földön élt.

Ez egy történelmi tény: megfeszítették, meghalt – feltámadását már sokan vitatják, de történelmi tény, hogy itt élt, és nekünk, keresztyéneknek történelmi tény az is, hogy – feltámadt, és felment a mennybe. És amilyen biztos ez, olyan biztos az, hogy örök élet birtokosai és várományosai vagyunk.

Szeretnék még szólni azokhoz is, akik még így nem éheztek és nem szomjúhoztak, és az Úr Jézust még nem kérték, hogy elégítse meg őket: adjon nekik életet, örök életet, új életet. Azoknak hirdetem, hogy ma is

lehet kérni, hirdetem, hogy ma is azért van szó Jézusról, hogy végre hozzá forduljunk. Ne menjünk ki szegényen ebből a templomból, ha meggazdagodásra van lehetőség. Hirdetem gyermeknek és felnőttnek egyaránt, hogy ma is lehet kérni Jézust, mert örök életet akar adni mindannyiunknak. Ő hív ma is, és vonz magához minden embert azért, hogy minket, akik végesek vagyunk, megismertessen a végtelennel, hogy minket, akik a földi élethez tapadunk, megismertessen az örök élettel, hogy minket, akik a földre nézünk, a mennyekre emelje fel a tekintetünket, gyerekek, felnőttek egyaránt.

Ünnepnap ez a mai – éppen ezért. És hála az Úrnak, már gyermekszájakon keresztül hirdetteti, hogy az Úr Jézus azért jött, hogy minket, embereket meggazdagítson. Olyan mennyei kincsekkel, amelyeket egyébként nem tudunk sehogy se kiérdemelni, sem megszerezni. Legyen az Ő neve áldott a mai napon is! Ámen.

Szeretném, ha gyülekezet a gyermekekkel együtt megtanulna egy aranymondást. Így hangzik: „*mert az Isten (...) életet ad a világnak*” (János 6,33). Vegyük nagyon komolyan ezt az örömhírt, mert Ő tényleg ad.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy ilyen jó hírral vártál ma is minket, hogy még tart a te kegyelmednek és türelmednek ideje. Köszönjük, hogy a mai napig igaz, hogy embereket vársz, hogy végre hozzád forduljanak, hozzád térjenek, és vágyakozzanak arra, amit te akarsz adni nekik. Kérünk azért, hogy munkáldokj ebben a gyülekezetben, gyermekekben, szülőkből egyaránt, hogy adj új életet, örök életet, hogy végre elfogadjuk a te kinyújtott jobbodat és eléd borulva, elfogadjuk azt, amit te akarsz adni nekünk. Ó, Urunk, add, hogy megszülessen a szívünkben az az éhség, az a lelki éhség, hogy terád vágyjunk. És köszönjük Igédet, amiben kijelentetted, és ez számunkra biztos ismeret lehet, hogy jöhetünk hozzád, és kérünk azért, hogy generációról generációra ismertesd meg velünk a te személyedet, ismertesd meg velünk az Úr Jézust.

Hadd adjunk hálát azért, hogy embereket hívsz el ebbe a szolgálatba, akik foglalkoznak az ifjúsággal, és lelkesen, hétről hétre tanítják őket a te Igédnek ismeretére. És hadd adjunk hálát minden szülőért is, aki otthon foglalkozik a gyermekével, hogy hozzád közelebb juthasson, téged megismerhessen, hogy tanítják őket énekelni, imádkozni. És kérlek a te Lelkedért, hogy tedd sokak számára küldetéssé ezt, hogy a családjukban az ígét hirdessék és előálljanak vele alkalmas és alkalmatlan pillanatban. És könyörgünk, hadd tudjunk úgy élni, hogy a gyermekeinknek és unokáinknak az jó példa legyen, hogy akarják tőlünk megismerni és megtudni, hogy milyen a te közelségben élni az életet.

És köszönjük, mennyei Atyánk, azt, hogy te az élet korlátlan Ura vagy. Így szeretnénk megköszönni minden ifjú életet. Így szeretnénk megköszönni minden megtartott anyai, szülői életet. És így szeretnénk megköszönni mindazokat, akik nehéz betegségből épülhettek föl.

De szeretnénk eléd hozni gyászolóinkat is, akik veszteséget éltek át. Urunk, te vagy az élet Ura, te tudod, hogy kinek mennyit és hogyan szántál, kérünk, hogy hadd tudjuk ezt elfogadni. És kérünk, hogy Lelkeddel vigasztalj minket, hogy könnyebb legyen a búcsúzás.

Mennyei Atyánk, könyörgünk az országunkért is, könyörgünk ezért az országért, hogy adj ébredést. Te add, hogy sokak számára világossá váljon, hogy ki vagy, és téged megismerve egy más életet éljenek. Kérünk azért, hogy akik pedig keresztyének vagyunk, hadd tudjunk valóban sóvá és világossággá válni ebben a világban, hadd tudjuk továbbadni ezt az örömhírt, hogy van örök élet, hogy azáltal, hogy te közel jöttél, hogy testet öltöttél az Úr Jézus Krisztusban számunkra is megnyílt az út hozzád. Kérünk, hogy ezt a jó szándékodat hadd tudjuk örömhírként tovább adni. És hadd vidámitson meg minket magunkat is, hogy boldogabban tudjuk élni életünket itt a földön, annak minden terhével, örömeivel együtt.

És áldunk és magasztalunk téged azért, mert cselekvő Isten vagy, nem olyan, aki hátradólsz, és nem törődsz a tieiddel, hanem olyan, aki beleavatkozol az ember életébe, emberi sorsokat változtatsz meg. Így könyörgünk, hogy hadd lássuk a te cselekvő karodat itt a gyülekezetben és az országunkban egyaránt.

Legyen a te nevedé a dicsőség most és mindörökké!

Ámen.

328. dicséret

Quem pastores, XIV. sz.

Jöj - je - tek Krisz - tust di - csér - ni,
 Bí - zó szív - vel hoz - zá tér - ni,
 É - ne - kek - kel zeng - ve kér - ni,
 Krisz - tus né - pe, jöj - je - tek!

2. Bűn, pokol már búban éljen,
 Ördögöt hadd ölje szégyen,
 Üdvösségünk szent ölében
 Már levetjük mind a bűt.

4. Irgalommal szánva minket,
 Nagy jósága ránk tekintett,
 S ördögcsalta bús szívünket
 Mennymagasból látni jött.

3. Küldte Őt az Úr kegyelme
 Öröklésre, győzelemre,
 Hogy szívünket felemelje
 Boldogságos ég felé.

5. Áldott óra, boldog óra,
 Nagy hitünknek meghozója,
 Ajkunk zengő hálaszóra
 Nyílik, édes Jézusunk.

6. Jászol-ölben drága Gyermekek,
 Ég felé vigyen kegyelmed,
 Hol dicsérve énekelnek
 Édes hangú angyalok.